

SMRT V TRIAL REŽIMU

*Dana a Rudolf
Mentzlovi*

*4. díl série
Astrocesty*

Autobus

Smrt v trial režimu

(Astrocesty 4)

Science fiction

Veškeré připomínky jsou vítané:

dana.mentzlova@gmail.com

rudolfmentzl@gmail.com

Dana a Rudolf Mentzlovi

Spoluautor Milan Kovár

**© 2015 Dana a Rudolf Mentzlovi, Milan Kovár,
Praha**

Jméno-knihy: Smrt v trial režimu

Jméno-skupiny: Astrocesty 4

Autoři: Dana a Rudolf Mentzlovi

Spoluautor: Milan Kovár

==*==

Prolog

Začátkem třetího tisíciletí bylo na planetě Zemi těsno, velmi těsno. Lidstvo začínalo poznenáhlu chápat, že příznak, který se zjevil na obzoru, není ani nedostatek surovin a potravin, ani přímo hrozící ekologická katastrofa. Byl to základní biologický problém: přemnožení druhu a z toho vyplývající nedostatek životního prostoru pro tvora, který se na úsvitu svých dějin vyvinul ve svobodnou bytost, pobíhající savanami. Pohodlí na straně jedné a svoboda na straně druhé se ukázaly být až příliš těsně spjaty nepřímou úměrou. Důsledkem toho byla a dalším ohrožujícím faktorem člověku se stala jeho vlastní vnitrodruhová agrese. A v ní se člověk za necelé další čtvrtstoletí nebezpečně zdokonalil.

Vlastně nešlo o nic nového: námořníci z konce dvacátého století tento stav znali jako *ponorkovou nemoc*, ale kolem roku 2030 už jí trpěla celá Země a nebylo kam utéci. Zítřek neměl, jak být lepší dneška a kout se postupně zaplňoval hračkami, které, jak se zdálo, neměly jiný potenciál, než nudit: všechno už tu jednou – nejméně jednou – bylo.

Ale přece: znovu je objeven obor, který byl kdysi odsunut na vedlejší kolej jako zbytečně drahá zábava, totiž kosmický výzkum. Jeho nákladnost se sice nijak nezmenšila, ale do popředí vystoupil jiný jeho aspekt: v psychologickém ohledu se ukázal k nezaplacení. Sliboval naplnit potřebu člověka expandovat, dobývat nové světy, osidlovat nové země a hlavně poznávat, získávat stále nové informace. Lidé potřebovali lék proti nudě a beznaději: cíl vysoko nad svými hlavami.

Po delší přestávce lidstvo opět vykročilo ze své rodné hroudy.

Na Měsíci i na Marsu byly postupně vybudovány trvale osídlené kolonie, které usilovně pracovaly na zvýšení své technické úrovně a z toho plynoucí menší závislosti na matičce

Zemi. Těžba měsíčních i marsovských surovin byla ve stadiu počátků návratnosti a pomocí robotických sond se podnikaly první pokusy o získání surovin z Merkura. Meziplanetární lety v rámci sluneční soustavy se staly časově i ekonomicky únosnými vyvinutím a zdokonalením nukleárně-plazmového raketového motoru. Nadbytek surovin, získaných mimozemskou těžbou, a pokrok v solárních i jiných technologiích v té době zapříčinily, že energetická závislost na fosilních zdrojích se začala příjemně a vcelku rychle snižovat.

Počet obyvatel Země se ovšem nesnižoval a udržovat na Zemi stálý počet obyvatel se ukázalo jako úkol reálně neřešitelný. To byl také jeden z hlavních argumentů, který převážil námitky ekologů proti terifikaci Marsu. Časová náročnost toho projektu však byla obrovská: marsovská krajina bude podobná krajině pozemské, až se na ní vystřídají desítky generací kolonistů – poměřováno délkou života jednotlivce se na Marsu neodehrávalo vlastně vůbec nic a počáteční nadšení z terifikace Marsu postupně opadlo.

A tehdy hladinu veřejného mínění rozčeřil objev, na kterém se v tichu laboratoří pracovalo rovněž někdy od přelomu tisíciletí: *warpový pohon*.

Tento nový způsob překonávání kosmických vzdáleností dostal své jméno daleko dříve, než byl skutečně realizován. Jeho fiktivní literární předloha sice byla založena na zcela jiných fyzikálních principech, ale sám objev a jeho praktické dopady ve výsledku byly podobné a název po ruce; nový objev tedy jméno již měl.

Podstatou warpového cestování bylo zhroucení prostoru ve speciálním silovém poli dostatečné intenzity. Těleso, které cestuje v bublině zhrouceného prostoru, může se pohybovat jakýmkoli technickým způsobem, musí ale neustále vynakládat energii na udržení „bubliny“. Tak lze přelstít i omezení, dané rychlostí světla: světlo chvátá od hvězdy k hvězdě přes obrovské

vzdálenosti, zatímco warpový hvězdolet šourá se pomalu, ovšem zkratkou. Ta je tím kratší (a dražší), čím je deformace prostoru strmější. - První experimentální přelet pomocí warpu se odehrál 22.11.2062 mezi zemskou a marsovskou orbitou a trval dva pozemské dny; předcházelo mu ovšem mnoho měsíců důkladných příprav. Než se dospělo k prvnímu reálně použitelnému řešení, trvalo dalších více než patnáct let vývoje. Pravidelný provoz warpové letky byl v rámci sluneční soustavy zahájen 16.11. 2084. V té době se o vcelku zdařile, lidskému pozorování však příliš pomalu, probíhající terifikaci Marsu již nezajímal, s výjimkou několika odborníků, téměř nikdo.

Dalších deset let trvalo, než technické možnosti warpu narazily na svou do té doby jen teoreticky známou hranici. Tou hranicí je *van Nneliciho bariéra*: představíme-li si deformovaný prostor jako pružnou membránu, van Nneliciho bariéra je mez, při jejímž překročení membrána praskne a veškerá energie, vázaná deformací prostoru, se uvolní – s fatálními důsledky pro vše, co bylo v jejím blízkém dosahu.

Technická báze warpu získala mantinely, v jejichž rámci bylo jeho použití bezpečné a stalo se dobře zvládnutým standardem. Lidstvu se tak otevřela cesta ke hvězdám – tentokrát doopravdy.

Myšlenka vyslat ke vzdálené – nebo alespoň nepříliš vzdálené – hvězdě automatickou sondu byla samozřejmě daleko starší, ale v době warpu získala konečně reálné obrysy. První sonda, směřující do jiného planetárního systému, odstartovala z oběžné dráhy Marsu (pozemského) dne 21.12. 2112 a mířila k *Iota Persei*, vzdálené 35 světelných let.

Plně automatizovaná sonda dorazila k cíli za čtyři měsíce pozemského času a o úspěchu své mise vyslala k Zemi zprávu, na kterou lidstvo čekalo pětatřicet let. První fotografie Ioty Persei a jejích planet, pořízené – v kosmickém měřítku ovšem – z bezprostřední blízkosti, spatřili lidé 13.12. 2147.

Fotografie, pořízené sondou, dorazily ovšem do světa zcela jiného, než jaký jejich původkyně před bezmála čtyřmi desítkami let opustila. Warp se naučil balancovat v těsné blízkosti van Nneliciho bariéry, které se jeho tvůrci zprvu pečlivě vyhýbali, a účinnost generátorů warpového pole se výrazně zvýšila. To vedlo k významnému zkrácení časové náročnosti za cenu jen malého zvýšení náročnosti energetické – byl to, řečeno slovy kosmické prehistorie, jen trochu dražší lístek do setsakra rychlejšího vlaku.

Předpokladem zdokonalení warpu byl samozřejmě široce založený výzkum, který přinesl řadu vedlejších poznatků. Některé z nich byly tak zásadní, že svou povahou překonaly původní cíle. Světlo světa spatřil nedestruktivní generátor entanglovaných částic. To, co kdysi pánové Einstein, Podolsky a Rosen brali jako vážnou trhlinu ve vývodech Heisenbergových, a na přelomu dvacátého století nebylo možné technologicky zvládnout lépe než jako přenos kvantově šifrovaných zpráv, stalo se během jednoho roku základem zařízení, které bylo s to překonat nejdivočejší dosavadní technologické sny: zrodila se *teleportace*. To vše se odehrálo v mezičase od startu k Iota Persei do příchodu prvních zpráv od blízké hvězdy.

Sonda od Ioty Persei samozřejmě neposlala jen sérii fotografií, ale obrovské soubory dat o průzkumu planetárního systému – a způsobila senzaci: planeta Raginis je způsobilá, aby na ní stanula noha člověka. Sice jen ve skafandru, jen v blízkosti pólu a výhradně za podpory všemožné techniky – nikdo ovšem původně nedoufal v něco ani vzdáleně podobného.

Tou dobou se opět probouzí zájem o terifikaci Marsu, od jejíhož počátku uplynulo něco málo přes sto let.

Za dalších dvanáct let, vyplněných přípravami, startuje k Iota Persei nová mise: tentokrát včetně lidské posádky, která na místě vybuduje teleportační protistanici a pokusí se prozkoumat planetu Raginis.

Píše se desátý prosinec roku dva tisíce sto padesát devět.
Odpočítáváme:3-2-1-0-Start!

=*=

Expedice Raginis

(Elias)

Ležím a koukám na Star Trek. Ne že by mě to zvlášť bavilo. Poručík Dat je nepřírozeně nažloutlý a vykládá jakýmsi blbečkům, co to je warpový pohon. Mluví o warp jádru a anihilaci deuteria s antideuteriem. Ti neznalci to samozřejmě nechápou.

Přitom to není tak těžké pochopit. Hlavně jde o to, že ve vesmíru jsou obrovské vzdálenosti od jedné hvězdy ke druhé a než by se někam doletělo s normálním raketovým pohonem, strašně dlouho by to trvalo. Proto je nutné prostor zkroutit, jako když stočíte papír, a místa, která byla daleko od sebe, jsou najednou blízko.

Ke zkroucení prostoru se používá masivní prstenec ze speciální hmoty. Do prázdného středu prstence se umístí raketa a můžete letět. Jak říkám, jednoduchá věc. Brzy po roce 2000 se zjistilo, že něco podobného skutečně může fungovat, a protože byli mezi konstruktéry fanoušci Star Treku, ujal se název warp a začaly se podnikat první lety po sluneční soustavě.

Nešlo samozřejmě o takové ty dnešní zájezdy, které vozí důchodce na Měsíc a na Mars, aby se trochu pobavili. Bylo třeba zvládnout mnoho technických obtíží, ale když už je lidstvo zvládlo, proč by si nevyletělo za hranice sluneční soustavy?

Nejzajímavějším cílem ovšem nejsou hvězdy, protože jsou příliš žhavé na to, aby se na nich dalo žít. Lepší je zamířit na nějakou pěknou planetu, podobnou Zemi. Jako nejvhodnější cíl byla vybrána planeta Raginis u hvězdy Iota Persei, na které jsou podmínky podobné jako na Zemi. Je tam dokonce i voda v tekutém stavu.

Na Raginis nejprve poslali automatickou sondu, ovšemže warpovým pohonem. Cesta tam netrvala dlouho, ale rádiové vysílání zpět na Zemi přichází až po třiceti pěti letech, protože

pro rádiové vysílání nejde warp použít. Mezitím byl k velké radosti kapitána Pikarda a lodi Enterprise vynalezen teleport.

Teleport je nejrychlejší. Už jsem se jednou teleportoval při výpravě na Iapetos a necítil jsem vůbec nic. Člověk se rozloží na nejmenší částice hmoty. V protistanici se opět složí. Teď je jenom potřeba dovézt na Raginis teleportační protistanici, aby se lidé dostali až do jiné hvězdné soustavy.

Dostal jsem to na starost, říkám skromně, ačkoli moc skromně to nezní. Takže jinak. Zásluhou profesora Lidenbrocka a mnoha dalších známých i neznámých pozemšťanů byla uspořádána výprava, které budu velet, a tato výprava bude instalovat teleportační protistanici na planetě Raginis.

Co bych tajil, mám radost nesmírnou. Včera jsme byli s Alanem v hospodě a museli jsme si upřímně pográtulovat. Kdo by řekl, když nám bylo patnáct, že to tak daleko dotáhneme. Chodili jsme do školy pro výjimečně nadané a samozřejmě jsme se všichni viděli jako budoucí vědci a prezidenti. Spolužák Rafaelovič si dokonce myslel, že dostane Hawkingovu cenu. Ale na jinou planetární soustavu jsme nepomýšleli.

Po vysoké jsem nastoupil do Globálního geologického ústavu a říkal jsem si: chtěl jsi být v ústavu, tak tu jsi. Kamenů máš až nad hlavu, co ti chybí? I na nějakou geologickou výpravu jsem se dostal. Na Iapetu jsme byli náhodou spolu s Alanem a tam jsem zjistil, že když je něco potřeba opravdu přesně udělat, tak Alan je ta správná osoba, na koho se obrátit.

Proto když nás profesor Lidenbrock oba navrhl k výpravě na Raginis a já mám té komedii ještě velet, jsem rád, že tam budu mít někoho spolehlivého.

Ale mezi námi, řekl jsem si, že si vezmu Alana trochu na starost. Připadá mi, že moc pracuje a všechnu zábavu si nechává profrčet kolem sebe. To já zas ne. Někdo o mě říká, že jsem šašek, ano, i tak se to dá nazývat. Prostě si myslím, že život se má žít naplno, když už jsme jednou tady, no ne?

Nejhorší je, že Alan jenom studuje. Kromě toho taky učí na fakultě. Jednou jsem mu říkal: co kdyby ses seznámil s nějakou studentkou? „Prosím tě,“ málem se urazil. „Se studentkou, to přece nejde.“ Tak nevím, jestli je na té fakultě tak přísně hlídají, nebo jestli Alan trochu nepřehání. To by nemohl přečíst sto stran denně a strašit věčně v laboratoři, kdyby se seznámil se studentkou.

Ale na každého jednou dojde. Když teď Alan chodí k nám do ústavu na porady o expedici a projde kolem něj naše krásná Imogen, přetrhne se mu tok myšlenek a musí se dívat do papírů. Naštěstí tam má všechno zapsané.

Kdepak, Imogen umí zapůsobit. Je to šéfova asistentka a nevypadá špatně, abych se tak vyjádřil. Já si od ní radši držím distanc a mám pro to hned tři důvody. Jednak už jsem ji prokoukl, jednak je moje Lucy mnohem hezčí a jednak si říkám, že lepší moje Lucinka v hrsti než Imogen na střeše.

I když, Imogen na střeše, představte si, v minisukni, legínách a vysokých okovaných botách, jak kráčí plavným krokem... Bože, svět je strašně nespravedlivý.

(Elias)

Co bych si nikdy nepomyslel, se stalo skutkem. Imogen s námi poletí do vesmíru. To bylo tak. Šéf si mě zavolal a začal zeširoka:

„Eliasi, vy víte, jak obrovskou zásluhu má profesor Lidenbrock na našich vědeckých výpravách do vesmíru. On je vlastně vydupal ze země, když před padesáti lety letěl na Ganymedes. Zařizuje vybavení, sponzory, všechno. Díky jeho kontaktům jsme tam, kde jsme.“

Ano, přikyvují, že profesora Lidenbrocka samozřejmě znám. Je mu něco přes osmdesát a má mladou manželku, sympatickou paní.

„A profesor Lidenbrock, jak víte,“ pokračuje šéf, „má také vlivné kontakty ve společnosti Milky Way, která výpravy sponzoruje.“

Ano, to vím taky. Ve společnosti Milky Way má velké slovo právě ta mladá paní Lidenbrocková. A co?

„A profesor Lidenbrock by si přál, aby Imogen letěla do vesmíru,“ vybalil šéf jádro věci.

„To si snad děláte legraci,“ protestuji, ale mozek mi šrotuje. Imogen je neteř profesora Lidenbrocka, vlastně neteř jeho manželky. Profesor jí zařídil pěkné místo v našem ústavu a teď by ji chtěl asi umístit ještě lépe.

„Víte,“ usmívá se spiklenecky šéf, „Imogen by chtěla k filmu. Chtěla by být herečkou a myslí si, že popularita jí pomůže.“

„Tak ať jde k filmu rovnou,“ navrhuji, „design na to má.“

„Nemyslete si,“ vrtí hlavou šéf. „Víte, jaké peníze se točí kolem filmu. Tam se mladá neznámá herečka jen tak nedostane, i když je hezká. Ale když už se proslaví, bude mít snazší cestičku. Může se dostat až do Bollywoodu. A profesor Lidenbrock tím dostane ještě delší prsty.“

„Mně to připadá jako pohádka,“ bráním se chabě. „To je přece nesmysl, aby letěla s námi, když nemá žádnou odbornost. Ty náklady jsou obrovské!“

„Náklady hradí Milky Way, nezapomeňte.“

„Co je mi do těch spojených mlíkáren, když ji budu mít na zodpovědnost?“

„Bez těch mlíkáren by na exoplanetu letěli vojáci a vy byste si se svým geologickým kladívkem ani neškrtl.“

Další argument mě nenapadal. Pak mi šéf uložil, že musím vymyslet, jakou funkci bude mít Imogen na výpravě, aby to navenek nevypadalo divně. Vymyslel jsem, že bude zástupkyně pro média. Ostatně Milky Way má takový jeden bezvýznamný

kanál, moje přítelkyně se na něj občas dívá. Ukazují tam pořád jogurty.

(Alan)

Každý večer, když přijdu z geologického ústavu, pouštím si hudbu a přemýšlím nad hloupostmi. Už budu muset počítat s tím, že tyhle večery nic nestihnu, a neplánovat si žádnou četbu ani práci.

Nemá cenu prohlížet si pořád stejnou stránku Kovových krystalů od Scotta a vzpomínat přitom na dávné příhody, které bych už chtěl zapomenout. Když jsem byl mladší, měl jsem pár neúspěšných lásek, které skončily, sotva začaly. Nechaly mi jenom bolest.

Dospěl jsem k názoru, že láska se nedá vynutit. Že musím čekat, až ke mně přijde. Že musím počkat na dívku, která mě bude chtít, protože když mě nechce, nemůžu ji nijak přesvědčit.

Elias to vidí jinak, ale co bych mu vykládal. Asi před rokem se mě snažil dát dohromady s jednou svou známou, ale já jsem tušil, že ona nemá zájem, a nemýlil jsem se. Ani si mě na svém profilu nedala do přátel.

Jenže Imogen... Vidím ji jednou týdně v geologickém ústavu a pak na ni myslím, aniž bych nějak zvlášť chtěl. Zdá se mi, že se zamilovávám stejně, jako když jsem byl ještě student. Případá mi to dávno, už bych zapomněl a už bych ani nevěřil, že to ještě dokážu.

Stačí mi ji jenom vidět a vím, že ona mi něco dává. Imogen, jsem ti vděčný.

(Elias)

Vycházíme takhle z porady o expedici, když slyším, jak inženýr Hagemeyer říká Blahošovi: „Tak co, půjdeme to zase probrat?“

„Já bych šel,“ míní Blahoš, „mají tam dobré pivo. Igore, jdeš taky?“

Jak slyším, že se něco spřádá, musím být u toho. Navíc je to moje posádka. Uwe Hagemeyer s námi letí jako palubní inženýr, Blahoš a Igor jsou technici a piloti.

„Pánové,“ povídám, „mohl bych se k vám přidat? Nemáte nic proti?“

Usmívají se na mě, že nic proti nemají. „Jestli chcete,“ říká Hagemeyer.

Taková důvěra potěší. Věřím, že si budeme rozumět. Snažím se zachytit taky Alana, aby šel s námi. Jenže s ním to není lehké.

„Nemám čas, musím psát žádost o grant,“ vysvětluje mi cestou ze schodů.

U vrátnice jsme se trochu zdrželi u identifikační závory a dohnala nás Imogen. „Imo, jdeme na zmrzlinu! Nemáš chuť?“ snažím se nalákat aspoň ji.

Mlsně se usmála. „Zmrzlinu bych si dala.“

„A jakou, slečno?“ vyzvídá Igor.

Mhouří oči. „Malinovou.“

„Tu tam určitě budou mít,“ soudí Igor.

Alan stojí opodál zamyšleně a zdá se mi, že přehodnocuje priority. Pak se k nám mlčky připojí a dívá se na mě, jako by mi chtěl něco říct.

„Vykašli se na grant,“ povídám mu, „práce počká.“

Usměje se na mě jako kluk. „Tak já půjdu s vámi.“

Na schodech před vchodem jsme ještě přibráli naši exobioložku Lydii a byli jsme tím pádem úplně kompletní. V téhle sestavě spolu poletíme dva měsíce v raketě, takže bychom si měli na sebe zvyknout.

Vyrazili jsme utužit vzájemné vztahy do restaurace U dobré myšlenky. Bylo to fajn a pořád bylo o čem mluvit, což se, mezi námi, taky nestává vždycky.

Po dvou hodinách Alan dokonce povídá: „Pojďte ještě někam jinam.“ Hochu, ty ses nám nějak rozjel, to mě těší. Ale kam jít takhle pozdě a v téhle sestavě? Do akvaparku asi ne.

„Můžeme jít na hvězdárnu,“ navrhuje Uwe Hagemeier. „Dneska je vidět Jupiter. Možná bude vidět i Iota Persei. Aspoň si obhlédneme, kudy máme letět.“

Návrh se líbil. Zanedlouho stojíme před vchodem hvězdárny a zrovna hlasitě sděluji, že by si ty dveře měli natřít, když se dotyčné dveře otevrou a pracovník hvězdárny nás vítá.

„Tady ukazujete hvězdy?“ ptám se.

„Ano, jste na správné adrese,“ usměje se. „Tady ukazujeme skutečné hvězdy. My nepodvádíme jako v planetáriu.“

Zavedl nás do kopule a pozorovali jsme. Jupiter se čtyřmi měsíci. Plejády. Betelgeuse. Tajemná Iota Persei s neviditelnou planetou Raginis. Potom řekla Imogen zklamaně: „Tady asi máte nějaký slabý dalekohled, ne? Myslala jsem, že ty hvězdy budou větší.“

Demonstrátor se chápavě usmál. „Vás, slečno, asi plete, že v hvězdných atlasech se hvězdy malují jako kolečka o různé velikosti. Velikost hvězd na mapách odpovídá jejich magnitudě, tedy jejich jasnosti, s jakou je vidíme ze Země. Hvězdy mají různou jasnost a různou velikost, ale v jakkoli silném dalekohledu uvidíte všechny jen jako body.“

„To je vlastně chyba atlasu,“ zubil se Blahoš.

„Z toho je vidět, jak jsou hvězdy daleko,“ řekl Alan. „Jak daleko poletíme.“

Zadíval jsem se do hvězdných dálek a pokusil jsem si představit třicet pět světelných let.

„Chtěli byste promítnout nějaký film?“ zeptal se demonstrátor. „Pro takové veselé společnosti tu máme osvědčený starý film Kráva na Měsíci. Pak tady máme Hvězdy na jarní obloze, Komety, nebo Exoplanety.“

Já bych tedy volil Krávu na Měsíci, ale ostatní se na to moc netvářili a Imogen si přála vidět Exoplanety. Jak řekla, tak se i stalo.

V promítacím sále bylo pěkně útulno. Na plátně se střídaly obrazy exoplanet. Žhavý svět Corot-7b, kde prší tekuté kovy a kamení. Planeta Lennon s obrovskými prstenci, pětsetkrát širšími než prstence Saturnu. Planeta obíhající dvojhvězdu Kepler-16b. Planeta Ardennes v pásnu asteroidů, vystavená neustále jejich pádům, což se projevuje romantickým „padáním hvězd“ na tamní obloze.

Planeta Gliese 581c obíhající kolem červeného trpaslíka, pětkrát těžší než Země, s podmínkami podobnými jako na Zemi. „Tam bych chtěla letět,“ řekla Imogen.

„Slečno, uvědomte si,“ dal se do vysvětlování Hagemeyer, „že je tam gravitace 1,7 krát větší než na Zemi. To je jako kdybych pořád nosil dva pytle cementu.“

„To byste neunesl?“ usmála se Imogen.

A konečně tu byl cíl naší cesty. Planeta Raginis, s podobnou gravitací i teplotou, jako má Země. Objevil ji polský astronom Ignacy Mościcki a pojmenoval ji po polském majoru Raginisovi, který padl v bitvě u Wizny. Na plátně se mihl krátký filmový záběr vojáka pálicího z kulometu. Podle údajů z automatické sondy jsou na planetě moře vody v tekutém stavu i pevnina.

Představuji si, jak tam přilétáme a planeta se před našima očima zvětšuje.

(Elias)

Z příprav na expedici už mi jde hlava kolem. S technikou mě naštěstí nikdo neobtěžuje, takže dávám dohromady odbornou přípravu, občas nějaký rozhovor pro televizi, postupně se doplňuje vybavení podle seznamu a taky musíme absolvovat všelijaká školení o první pomoci a bezpečnosti práce.

Dokonce jsme teď měli školení o ekologii ve vesmírném prostoru. Já jsem si myslel, že to bude nějaká pytlovina, ale skutečnost ještě překonala očekávání. Přišla paní doktorka z ekologické komise při Ústavu informací o vesmírném prostoru a začala nám vyprávět o znečištění vesmíru, zejména kolik smetí lítá ve které výšce.

„Uvědomte si,“ spustila vyčítavým tónem, „kolik tepla raketa vytvoří svým spalováním, než se dostane na oběžnou dráhu. Je třeba, abychom se všichni zamysleli, jestli je nutné takto zatěžovat planetu a jak by se dalo tepelné znečištění snížit.“ V řečnické pauze si všechny členy výpravy přísně prohlédla.

Na to se přihlásil inženýr Hagemeyer a začal vykládat o spalování našich motorů. Paní doktorka neměla slov. Když bylo vidět, že inženýrův výklad nikdo nechápe, došel k tabuli a začal kreslit motor. To už jsem se smál do hrsti a Alan taky.

Technik Blahoš byl tak aktivní, že položil Hagemeyerovi několik doplňujících otázek, a tak si před nechápavými zraky ostatních povídali o tom proklatém spalování. Paní doktorka lapala po dechu, až ze sebe vypravila: „Ale já jsem nemyslela, abychom to probírali takhle konkrétně. Ty technické podrobnosti už dořeší odborníci. Chtěla jsem zdůraznit morální apel...“

Hagemeyer po ní loupal očima. „Říkala jste, abychom se všichni zamysleli.“

„Prosím, sedněte si,“ požádala se strachem v hlase. „Cílem dnešního tréninku není posílení technických znalostí, ale rozšíření ekologického uvědomění. Je třeba si uvědomit, že člověk svou činností ve vesmíru může také způsobit škody, které nevratně mění kosmický prostor.“

„Třeba vypouštět do vesmíru vakuum,“ zahučel druhý technik Igor.

„Vám to připadá jako humor,“ nedala se paní doktorka, „ale dnes se mimo jiné dozvíte o způsobech recyklace různého druhu

odpadu na kosmické lodi, a to je myslím pro všechny zde velmi důležité.“

„Nám říkali, že máme všechno házet do jedny bedny a pak se to na zemi roztřídí,“ protestoval Igor.

Viděl jsem, že se schyluje k bouři. Promluvil jsem pár slov s Hagemeisterem, který zrovna dnes přiletěl vícemístným letounem, do kterého bychom se všichni vešli. Pak jsem se dohodl s Alanem, ten měl sice v úmyslu během dnešního školení opravovat písemky, ale proti menší zahradní párty nic nenamítal.

Zbývalo jen napsat žádost na Středisko řízení letového provozu. Za chvíli jsme měli povolení k letu. Pak jsem rozehrál všechny šarm a požádal jsem paní doktorku, jestli by místo své náročné práce s námi radši nevyrazila na malý výlet do opravdové přírody.

„Uděláme si pěkný den, paní doktorko, a aspoň si ušetříte nervy. My jsme strašně hloupá třída, to víte, astronauti.“

„A kam pojedeme?“ divila se.

„To je překvapení. Ale odpoledne vás vrátíme sem zpátky. Skončíme tady, jako bychom se celý den učili.“

Paní doktorka ještě váhala, ale ostatní už vstávali a ještě měl někdo ten šťastný nápad, že si s sebou vezmeme jídlo a pití, které bylo pro dnešní školení připravené v lednici.

Vyběhli jsme na střechu na letiště, každý nesl nějakou láhev nebo tác s chlebičky, vyloženě přátelská atmosféra. Uvnitř letounu nebylo moc místa, tak jsem vzal naši exobioložku Lydii na klín a hned jsme se lépe vešli. Krásná Imogen se uvelebila u Igora, to víte, takový svalovec přitahuje všechny ženy.

Letěli jsme k Alanovi na zahradu. On má totiž velkou zahradu se starými stromy, rododendrony a různým roštím. Ve slunečném dni tam byl příjemný chládek.

Když jsme tam přišli, paní doktorka užasla: „Ale vy šlapete po trávě!“ „Tady se dá chodit jenom po trávě,“ vysvětloval Alan. „Tady pro samou trávu není kam plivnout,“ mnil Igor.

„Ale mají tady skutečnou pumpu na vodu, paní doktorko, a můžete si i zapumpovat,“ snažil jsem se ji zabavit, protože jsem zahlédl otevřené ohniště a to by mohl být pěkný malér, kdyby si ho doktorka všimla. Dal jsem znamení Alanovi, aby ohniště schoval, a on na ně rychle hodil nějaké větve.

Paní doktorka pumpovala vodu a byla tím nesmírně nadšená. „Jé, můžu si to taky zkusit?“ ozvala se Imogen. Kdo by to do ní řekl? Samozřejmě jsme jí nebránili, zkusila si také zapumpovat a průzračná perlicí voda padala do plechového kbelíku.

Pak jsme se rozesadili po trávě, kde kdo chtěl. Hagemeyer vykládal Blahošovi ještě o spalování a motorech, já jsem bavil paní doktorku a Lydii, Igor lámal klacky a Imogen s Alanem prolézali zahradu, až jsem zíral. Tedy nezíral jsem, jen jsem občas nenápadně po nich mrkl, jak se protahují křovím.

Co z toho bude? ptal jsem se sám sebe a nevěděl jsem, co si mám odpovědět. Myslel jsem, že protřelou Imogen nějaký obyčejný vědecký pracovník s jeho platem nezajímá. Kromě toho jsem ji viděl ještě tenhle týden s nějakým frajerem, který měl v uchu tři náušnice.

Cestou zpátky si však Imogen opět sedla k Igorovi a Alan se věnoval opravování písemek. Aspoň ti chudáci studenti nebudou bez známek.

(Alan)

Posledních pár dní před startem jsem si přál, abychom už byli ve vesmíru a skončily všechny ty zmatky okolo příprav. Studenti mi na posledních cvičeních dokonce říkali, že mě půjdou vyprovodit, ale já už je znám. Studenti se pro všechno nadchnou a pak, když mají někam opravdu přijít, ukážou se tak dva.

Samozřejmě jsem z nich neviděl nikoho. Asi se zdrželi v nějaké hospůdce a raketa ovšem nečeká, až dopijí, zaplatí a docourají se na kosmodrom. Ale moji rodiče a brácha přišli včas a to je nejdůležitější.

Ani jsem si nevšiml, s kým se loučila Imogen. Ostatně, to není vůbec důležité. Teď během letu si velice dobře rozumí s Igorem, nebudu to rozebírat, snažím se nic nevidět. Jsem tady pracovně, opakuji si, když sedím u notebooku, koukám do odborného textu a přitom se vzpamatovávám z toho, že jsem se s ní málem srazil v úzké chodbě.

Je stanoveno, že až doletíme, raketa bude kroužit na orbitě a v ní zůstane Uwe Hagemeier. My ostatní sestoupíme na planetu, budeme provádět výzkumy a stavět teleport. Až bude teleport hotov, přesuneme se na Zemi a pomocí teleportu přijede Hagemeierovi posila, která raketu dopraví zpět.

Na Raginis nejprve poletí průzkumný modul, je to lehký kluzák konstruovaný pro přistání na vodě. Bude v něm Blahoš, Lydie a já a poohlédneme se po nejlepším místě k přistání hlavního modulu. Ten musí přistát na pevnině blízko břehu. S kluzákem pak můžeme létat na výzkumné výpravy podél pobřeží.

Planeta má tu nevýhodu, že je z největší části pokryta oceánem. Jediná pevnina je v oblasti jednoho z pólů a podobá se pozemské Antarktidě. Pokrývá ji ledovec, jen na nejsevernějším poloostrově je široký pruh volného pobřeží, pravděpodobně kamenitého.

Od té doby, co jsme vylétli z warpové zkratky prostorem, Elias sedí každou hodinu u největšího monitoru, který tu máme, a vybírá na fotografiích planety místo k přistání. Severní poloostrov velké pevniny se nabízí sám od sebe. Stále však ještě doufáme, že bychom mohli najít menší ostrov v oblasti blízké rovníku, nebo zkrátka někde, kde nebude polární led.

Elias při tom rozvíjí teorie o klesání a druhotném zaplavení pevninských ker, což mu milerád věřím. On mi taky nekecá do prachových a kovových krystalů, které pěstuji v beztlížném stavu na palubě. Zato se o ně zajímá Uwe, protože ten by rád rozuměl všemu.

Uwe doslova šťourá do všeho, protože někdy mi pomáhá při pokusech, když mi chybí třetí ruka. Teď si pro změnu prohlíží Igorův digitální diář. „Mám tam všechny holky,“ chlubí se Igor, „mám tam všechny svátky a narozeniny, abych na nějakou nezapomněl.“ Stiskne knoflík a hned čte upozornění: „Dnes má Irena 65 let“.

„To je tvoje teta, ne?“ ptá se Blahoš.

„Ne,“ dívá se rozpačitě Igor. Hledá v databázi. „To je moje spolužačka ze střední.“

Elias se chechtá, div nepadne pod stůl. „Kdy jsi chodil do školy?“

„Posunul se ti čas,“ usmívá se Uwe.

„Jak to?“ Igor nechápe.

„Na kvantové úrovni čas prostě neošidíš. Jestli sem letí světlo ze Země třicet pět let, tak i atomové hodiny se šoupnou o třicet pět let.“

„Opravdu?“ diví se Igor, „no, vlastně ani hodiny a minuty mi neukazují správně. Ale proč je čas v raketě v pořádku?“

„Prováděl jsem korekci centrálních hodin před čtyřmi hodinami, když jsme se vynořili z mimoprostoru,“ vysvětluje Uwe.

„Teď si budeš muset všechny spolužačky omladit,“ zubí se Elias.

„Uwe, tady je něco divného,“ ozval se od sousedního panelu Blahoš. „Urychlujeme.“

„Musíme urychlovat, jsme v gravitačním poli planety. Až se navedem na orbitu, tak...“

„Jenomže urychlujeme nějak jinak, než bychom měli, mám to tu ve žlutých hodnotách.“

„Dokud nebude sestavena detailní gravimetrická mapa, tak nemůžem... To je fakt divný,“ Uwe si vyvolal údaje na své obrazovce."

Podlahou se rozeběhly jemné vibrace. Bylo cítit tíhu způsobenou tryskami brzdících motorů. Tedy už i počítač vyhodnotil, že je to „fakt divný“, a rozjel akci.

„To už není normální, my prostě padáme.“

„Ale kam, tady nic není.“

Varovná čísla pomalu přecházela do červených hodnot. Kdo ještě před chvílí zápasil s pokušením odpoutat se, byl rád, že sedí. Motory se rvaly s gravitací víceméně úspěšně, zrychlení se stávalo nesnesitelné.

„Žádám o povolení manuálního provozu,“ pokládá Uwe ruku na pojistku s tázavým pohledem na Eliase.

„Upřesnit.“

„Brzdíme a není před čím. Budeme mít problém s nedostatkem paliva. Navrhují...“

„Povolení uděleno.“

Plomba na pojistce odlétla, Uwe s Blahošem rozehrávají s počítačem partii. Jedna věc je povolení od velitele výpravy, úplně jiná je, obejít zabezpečení a pojistky. Po chvíli červené hodnoty žloutnou, i lidskými smysly je znát, že motory ubírají tah.

„To my ne,“ mírní potlesk Blahoš. „Ještě jsme nestačili povypínat vše, co je třeba.“

Všichni napjatě sledují ukazatele. Ne každý rozumí sekvencím, barvy však vnímá velice citlivě každý. Postupně mizí i žutá, některé hodnoty se usazují na neutrální černé.

„Všechno v pořádku?“ ptá se Elias.

„Ne,“ vydechne Uwe. Čte hlášení na monitoru. „Motory uvedeny do chodu. Co je? Rychlost klesá.“ Čísla opět přecházejí do červených hodnot, ale s opačným znaménkem.

„Zapnu rychlou diagnostiku,“ navrhuje Blahoš.

„Zkus to,“ kývne Uwe. Hledá na počítači. „Motory dostávají od řízení povel k chodu. Podle programu mají být

motory na nule, ale došlo k mimořádné události... zpomalení rychlosti. Spustil se regulační program.“

„Diagnostika v pořádku,“ hlásí Blahoš.

„Něco nás zpomaluje,“ míní Uwe, „ale příčina není v raketě.“

Co by to mohlo být? „Gravitace,“ říkám. „Gravitace nějakého tělesa. Nejdřív nás zrychlilo a potom zpomalilo.“

Motory překonaly zpomalení, let se srovnal. „Ale jaké těleso?“ uvažuje Elias. „Tys něco viděl?“

Právě že jsem neviděl nic. Hvězdy venku jsou pořád stejné, před námi kotouč planety Raginis. Motory se vypínají. Na displeji vše v pořádku.

„Nedává to smysl. Telemetrie nic neukázala, jak vidno,“ ukazuje Uwe na monitory, „kde nic, tu nic. A přesto to bylo, jako bychom někam padali.“

„Možná je to, to něco, hodně daleko, proto to nevidíme.“

„Pak by bylo pozměněné gravitační pole v celé soustavě, gravimetrické mapy o tom nic neříkají.“

„Třeba to byla černá díra,“ navrhuje Igor. „A my jsme proletěli skrz.“

„Nedá se proletět skrz černou díru,“ usmívá se Elias. „Ale možná jsme se k ní dostali blízko. Bude potřeba prohlédnout všechny záznamy. Měl by být vidět akreční disk, to jsou plyny a prach, přitahovaný černou dírou.“

„Nechám vyhodnotit všechny záběry z kamer,“ souhlasí Uwe.

Objevuje se Imogen, krásná jako vždy. „Co řešíte?“

„Představ si, že jsme proletěli černou dírou,“ oznamuje Igor, jako by měl na události hlavní podíl. Jak to, že ho Imogen tak ochotně poslouchá a mě si sotva všimne?

=*=

Přistání

(Uwe)

Nechal jsem vyhodnotit fotografické záznamy, sám jsem kupu fotek prohlédl, ale žádná stopa po akrečním disku. Ani komparace hvězdného pole s archivem nic podezřelého nenaznačuje. To ještě nic neznamena. Akreční disk není podmínka a gravitační mikročočku či jiné efekty způsobené ohybem světla může komparace odhalit, až bude nasbíráno více údajů a až bude archiv kompletní.

Uzavřel jsem adresáře s fotografiemi a vydal se dělat něco užitečnějšího. U Lydie v laboratoři bylo potřeba pročistit zavlažovací zařízení.

Lydie ve své laboratoři pěstuje popkorn, žampiony a několik druhů řas. Škoda, že ten popkorn nevidí moje dcera, má ho moc ráda. Rostlina vypadá jako běžná kukuřice, rozdíl je pouze v semínech, která u normální kukuřice nepraskají.

Zavlažování v prostředí mikrogravitace není jako zalít květináč na parapetu. Přimět volně se vznášející kapky, aby se neslévaly, byl problém vždycky a ani současná věda nevymyslela nic lepšího než komplikované mechanické zařízení, které se zanášá a ucpává. Jsou to samé tenké hadičky, šroubečky a jemné trysky. Když ho jednou čistil Igor, pukal vzteky ještě druhý den. Blahoš si taky stěžoval, že na to nemá nervy, tak jsem se té práce ujal.

S technikou musíte mít trpělivost. Nemá cenu používat sílu, když jde o jemné součástky. A rozčilováním nepomůžete už vůbec ničemu. Je potřeba mít cit v ruce a dávat pozor, aby se vám nějaký čvonč neztratil. Tak jsem se v klidu dal do rozebírání.

Lydie pozoruje vzorky na sklíčkách pod mikroskopem, já propichuji trysky špendlíčkem a přemýšlím nad tou záhadnou černou dírou. Hmota, která není vidět...už to mám.

„Byla to temná hmota,“ říkám. „Proletěli jsme kolem temné hmoty.“

Lydie zvedne oči od mikroskopu. „Proto jsme nic neviděli? Ale ta temná hmota by zacláněla hvězdy, ne?“

„Hmota je strašně řídká,“ vysvětluji. „Víš, jak je malé atomové jádro?“

„Je strašně moc malé,“ usmívá se. „A kolem létají malinké elektrony v relativně velkém prázdném prostoru.“

„Jistě. I mezi jednotlivými atomy je plno místa. Ale normální těleso, jako třeba tady ta pinzeta, je pevné a neprůhledné, protože mezi částicemi působí elektromagnetická interakce.“

„A temná hmota nemá elektromagnetickou interakci?“

„Měla by mít jenom gravitační interakci. Tu má každá hmota. Kdybych měl těleso z temné hmoty, nemohl bych ho třeba položit tady na stůl, protože by prošlo skrz.“

Lydie uvažuje. „Už někdo temnou hmotu pozoroval? Našli ji někde ve vesmíru?“

„Přímo ne. Jen byly zaznamenány její gravitační projevy ve vzdáleném vesmíru. Také byly napozorovány nějaké částice, které by mohly vzniknout nějakými kvantovými procesy v temné hmotě. Samé nepřímé důkazy. Takhle zblízka ji ještě nikdo nepozoroval. Byli bychom první.“

Usmíváme se na sebe. „Máme objev!“

Za průhlednou stěnou laboratoře jsem uviděl Eliase a mávám na něj. Nakouknul k nám dovnitř. „Co máte?“

„Objevili jsme temnou hmotu,“ řekla Lydie.

„Pod mikroskopem, jo?“

„Museli jsme proletět kolem temné hmoty,“ říkám. „Urychlila nás a potom zpomalila. Neviděli jsme ji, jenom jsme cítili její gravitaci.“

Elias se ušklíbne. „Temná hmota je teoretická konstrukce, která umožňuje vysvětlit určité nesrovnalosti v rotaci galaxií. Ještě ji nikdo nedetekoval.“

„Máme první přímé pozorování temné hmoty,“ nastiňuji mu tuhle vzrušující možnost.

Elias nechce věřit. Obrací se k Alanovi, který se zrovna přiblížil. „Alane, co víš o temné hmotě?“

„Temná hmota je teoretická konstrukce, která umožňuje vysvětlit určité nesrovnalosti v rotaci galaxií. Ještě ji nikdo nedetekoval,“ míní Alan.

„Jak to, že říkáš to samé, co já?“ diví se Elias.

Alan se zamyslel. „Učili jsme se to na gymnáziu! U profesorky Cernanové, pamatuješ? Ještě znám jednu takovou říkanku: Hmota je objektivní realita, která existuje nezávisle na našem vědomí.“

„Tak to už jsem zapomněl,“ hloubá Elias. „Asi že jsem to nikdy nepotřeboval.“

„Tak co s tou temnou hmotou uděláme?“ ptám se. „Měli bychom zjistit, jaké jsme zaznamenali gravitační odchytky.“

„Už nemáme moc času,“ vrtí hlavou Elias. „Bude startovat průzkumný modul. Lydie, Alane, máte všechno připraveno?“

„Já jenom tohle dodělám,“ ukazuje Lydie na preparáty kolem mikroskopu.

Alan se dívá na hodinky. „Za dvě a půl hodiny je start.“

Elias přemýšlí a pak mi říká: „Uwe, až tady pak budeš sám na orbitě, podívej se na ty gravitační odchytky. Ale hlavním cílem výpravy je přistát na Raginisu, tomu teď musíme podřídit všechno. Ano?“

Nejsem s jeho odpovědí moc spokojen, ale chápu, že teď nemá náladu na úvahy o fyzice.

(Alan)

Voda se rozstříkla, ale na čelní sklo nedopadla ani kapka. Doufal jsem, že Blahoš přistání zvládne. Nedovedl bych mu nijak

pomocť. Řízení má tolik knoflíků a na polovině z nich je varování, že se smí použít jen v případě krajní nouze.

Blahoš mi vyložil, že nemůže zabořit čumák do vody ani o trochu víc, než je třeba, ale ani ho vystrčit nad hladinu, abychom neposkakovali jak žabka ještě deset kilometrů. Ještě mi začal vyprávět nějakou starou historií s dramatickým přistáním, ale přestal v půli slova, když jsme ucítili náraz.

Ty bílé skvrnky, které pod námi pluly tu a tam v moři, byly kry a jedné jsme se nevyhnuli. Odřízla nám křídlo a rozpárala kus břicha. V takové rychlosti se nedá nic dělat. S jedním křídlem jsme klouzali dvěstěpadesátkou po vodní hladině. Držel jsem se, abych nezačal panikařit. Věděl jsem, že nesmím křičet ani nic říkat, protože se Blahoš maximálně soustředí, aby let vyrovnal. Dokonce nějakým zázrakem dokázal zmírnit rychlost natolik, že jsme do ledovce sice narazili, ale přežili.

„Voda! Teče sem!“ vykřikla Lydie. Nebyla vystrašená, spíš jako by přemýšlela, co má dělat. Zesponu se valila voda a z jejích bublin se uvolňovala oblaka páry. Bylo cítit horko. Vroucí voda syčela. Dno kluzáku rozžhavené brzděním v atmosféře předávalo tepelnou energii ledu a vodě kolem. Voda stoupala.

„Odstřel víko, Blahoši,“ zařval jsem na pilota. Jestli Archimedův zákon platí i tady, za chvíli se kabina naplní vodou a ponoříme se pod hladinu. „Musíme ven, slyšíš! Odstřel to víko!“

Blahoš seděl u palubní desky klidně jak anglický lord. Kdybychom na sobě neměli skafandry, určitě by rozvážně okusoval fajfku a říkal „well“. Doběhl jsem ke dveřím, je u nich nouzové otevírání. Je třeba rozbít sklo a přetrhnout drátek. Mířil jsem na sklo, Blahoš mi srazil ruku.

„Co děláš, co si myslíš, že děláš,“ syčí Blahoš.

„Musíme odstřelit víko! Utopíme se! Lydie, pojd', musíme ven!“

„Utopíme se, když to uděláš!“ řve Blahoš.

Lydie přiskočila k nám. Zírala jako hypnotizovaná na dveře a na nás, protože jsme se prali. Sebral jsem všechny síly a Blahoše odhodil. Nebo on mě pustil. Nechápal jsem, co jsem udělal špatně.

„Koukej,“ Blahoš mávl rukou neurčitě po kabině. Zadní část byla plná vody a trosek. Setřel jsem si páru z hledí. Nepotápěli jsme se.

„Tlaky se vyrovnaly,“ konstatoval suše Blahoš. „Teď chvíli vydržíme. Chápeš?“ Začínalo mi docházet, že voda mohla přitékat do kabiny jen tak dlouho, dokud v kabině nestoupl tlak natolik, aby ji udržel v mezích. Blahoš šel ještě připustit vzduch z bomby. Pak si všiml, že má na nohavici skafandru pěknou skobu, zřejmě od některé z trosek, které zlověstně trčely z podlahy. Vyndal ze stropní kapsy adhezni pásku a díru zalepil. Páska díru docela dobře zakryje. Skafandr nebude jako nový, ale později si může vzít rezervní.

Teď se musíme zamyslet, co dělat. Domnívám se, že nemůžeme ven.

(Blahoš)

Nezlobím se na Alana, že tak zazmatkoval. Je to ještě cucák, až bude mít nějakou tu zkušenost... Ale kde ji sebere, u těch jeho skleniček těžko. Mládež dneska nemá žádnou znalost reality, to je samá simulace u trenažeru... Horší je, že se mi natrh skafandr. Víím dobře, jak dlouho tyhle lepeniny vydrží, i když vypatlám všechnu adhezku, co tu mám.

Rezervní skafandr je nepoužitelný. Někdo na něm šlusnul regenerační jednotku. Všimnul jsem si toho už na orbitě a protože je na výměnu třeba hodně času a speciální nářadí, nechal jsem to na později a zapomněl na to. Budu muset s adhezkou nějak vystačit. Ani to těm cucákům nemůžu říct, aby se neplašili.

„Funguje vysílačka?“ probudila mne z úvah Lydie.

„Funguje,“ odpověděl za mne Alan. „Kromě vstupu do atmosféry běží spojení celou dobu, co jsme opustili mateřskou loď. Ty tam sakra dobře vědí, co se děje.“

„Žijete, chlapi?“ zachrochtala jako na zavalanou vysílačka. „Chvála bohu. Viděli jsme ten váš tanec na hladině, pak jste nám zmizeli za ledovcem a když se objevil ten kouř, tak nám bylo jasné, že je po vás.“

„To nebyl kouř, ale pára,“ vysvětlil jsem našemu starostlivému veliteli podstatu efektu s rozpáleným podvozkem ve styku s vodou a ledem. „Roztavili jsme kus ledovce, ale teplota už klesá. Jak to vypadá venku? Nemůžeme opustit modul.“

„Nevidíme vás, jste za ledovcem, musíte počkat na další oběh, až budeme na druhé straně obzoru. Nacházíte se na menším ledovci, přibližně rovnostranný trojúhelník, strana necelých půl kilometru. Pevnina není daleko, mořský proud vás na ni žene.“

„Můžete poslat pomoc?“

„Hlavní modul přistane podle plánu při příštím obletu. Za chvíli klesneme pod obzor a nemůžeme riskovat sestup bez orbitální podpory. Vydržíte?“

Taky je to cucák, ten nahoře. Co se tak blbě ptá, kdybych řekl, že ne, tak by stejně nehnuli prstem. Nemohli by. Docela jsem byl rád, že jsme se dostali mimo pokrytí a spojení se přerušilo.

„Skafandry neodkládejte, dokud nebude potvrzena sterilita prostředí,“ houknul jsem na Alana a Lydii. Bude to otrava, čekat, než se zase ozve vysílačka. Ti dva holoubci se budou bavit svými rozbory a já můžu mezitím zpytovat svědomí, že jsem se vykašlal na tu regenerační jednotku.

„Alane, uděláme rozbor vody, jo?“ No, hádejte, kdo to asi zacvrlikal. „Ty uděláš lučbu chemickou a já udělám bakteriální test.“

„Tomu se neříká lučba,“ usmál se Alan, ale začal poslušně vytahovat nádobíčko. Jak se k sobě jemně chovají. To je samé prosím a s dovolením.

Kdyby se aspoň dalo vylézt ven. Škrábu zamrzlá okénka a snažím se pozorovat okolí. Pravé křídlo ulomené úplně, úlomek levého zaklíněný mezi krami opodál. Zbýlý pahýl zapíchnutý do ledovce. Nejspíš se tam vtavil, když byl ještě rozpálený. Ted' už opět zamrzá.

Co mě tedy u vojáků naučili dobře, je, nevymýšlet si a ověřit si vše na palubní desce. Prst ať si sliní Biggles, když chci vědět rychlost větru, podívám se na anemometr. A když chci vědět teplotu, mám od toho teploměr. Teplotní čidla máme prakticky všude. Je to životně důležité vědět, jestli se při sestupu něco nepřehřívá. Takže, když na mapě povrchu kluzáku bylo všechno v tmavě modrých barvách, mohl jsem dát krk na to, že to, co zbylo z křídla, je hluboko pod bodem mrazu. Křídlo je přece jen příliš tenké na to, aby nepromrzlo, když je zapíchnuté do ledu.

A kde je mráz, tam je led. Co je sevřené do ledu, hned tak nevyklouzne. A když to, co nevyklouzne, je kus křídla a drží raketoplán, tak ani raketoplán nevyklouzne a neutopí se. Mohli bychom vyjít ven, když vyrovnáme tlak s venkovním. Tím se raketa zase trochu zaplaví, takže si všechny věci musíme přichystat k okamžitému výstupu.

„Dámo a pane, seberte si saky paky!“

(Lydie)

Maminko, to byla rána. Ještě že jsi mě neviděla v potápějícím se letounu, jak nevím, co mám dělat, a ti dva se perou. Ted' už je to dobré.

Udělala jsem bakteriologický test, neobjevil žádné cizí formy života. Byly tam stopy známých bakterií, které ovšem pravděpodobně pocházejí z našeho letounu. Založila jsem také kultivace na živné půdě, které budu muset pravidelně sledovat.

Pak jsme si museli připravit všechno na cestu. Hlavní modul měl přistát nedaleko nás, poté, co se mateřská loď ukáže znovu nad obzorem. Čekali jsme a trochu jsem i spala. Když se obnovilo spojení s raketou, akce začala. Blahoš začal snižovat přetlak. Voda stoupala asi do půli kabiny.

Cítila jsem, že ve mně pořád ještě přežívá strach, který se probudil při katastrofě. Blahoš nám tentokrát v klidu vysvětlil, že kdyby otevřel přetlakovanou kabinu, nastane výbuch. Proto musí tlak snížit na úroveň venkovního. Voda stoupne na určitou mez a potom vylezeme se všemi věcmi ven a vyrazíme na cestu k hlavnímu modulu.

Křídlo kluzáku vězelo pevně v ledu, a proto jsme mohli bezpečně vystoupit. Přímo jsem vyletěla ven a užívala si svobodu. S rozkoší bych vdechovala čerstvý vzduch, kdyby ve skafandru nebyl pořád ten samý vzduch.

Byli jsme na velké kře, kousek od ledového pole ze sražených ker, nakupených na sebe. Mezi naší krou a ledovým břehem zůstal úzký kanál. Výhledu do dálky bránila mlha.

Letoun byl řádně pocuchaný včetně loga Milky Way na boku. Blahoš vytáhl fotoaparát a zavrčel: „Tohle bude jogurtárny zajímat.“ Vydal se zdokumentovat škody.

My s Alanem jsme si prohlíželi okolí. Nemluvili jsme. Alan není zrovna hovorný. Maminko, ten by se ti líbil, protože by uměl poslouchat. A jestli mně by se líbil? Možná ano. Mohl by to být Alan.

„Koukej,“ ozval se a ukazoval na kraj kry, kde bylo několik ledových desek sražených na sobě. Mezi nimi jedna zvláštní nazelenalé barvy. „To je něco pro tebe a možná i pro mě.“

Máme první objev! Asi nějaké řasy nebo úplně neznámé organismy! Alan vykročil směrem k podivnému nálezu, já taky, ale kousek před cílem se led probořil. Alan spadl do vody, mně se podařilo udržet se na kře.

Alan se chytal okraje ledu, ale nemohl se zachytit na hladkých plochách. Tenčí kusy ledu se mu lámaly pod rukama. „Chyť se mě,“ podávám mu ruku. Led klouže, nemůžu ho vytáhnout.

„Doběhnu pro Blahoše,“ povídám. V tom zmatku mi nedošlo, že nás Blahoš slyší komunikátorem. Blahoš už mi běžel naproti a ukázala jsem mu aspoň směr, kam má jít.

Alan mezitím vytáhl nůž a pokoušel se vyškrábat nahoru s jeho pomocí. Ve skafandru jsou však pohyby těžkopádnější a nedařilo se mu to. Naštěstí jsme tu už byli dva a společně jsme Alana vytáhli.

„Co se stalo?“ ptal se Blahoš. Teď jsme si znovu vzpomněli na zelený kus ledu. Byl stále na svém místě. Rozhodla jsem se, že k němu opatrně dojdu delší, ale jistější cestou. „A co když se proboříš?“ měl obavu Alan.

„Tak tam skočíš a půjdeš ji zachránit,“ navrhl Blahoš a snad se nám i smál.

Naštěstí se mi podařilo přinést vzácný vzorek bez další nehody a odebrali jsme si s Alanem každý do svých vzorkovnic. Blahoš mezitím nafoukl člun a mohli jsme se začít přepravovat na ledové pásmo vedle naší kry.

Půjdeme teď k hlavnímu modulu, který zanedlouho přistane asi pět kilometrů od nás.

(Elias)

Tak jsme přišli o průzkumný modul a na geologické vycházky se dostaneme jenom po vlastních. To ještě není nejhorší, protože hlavním cílem výpravy je postavit teleportační stanici a v tom jsme zatím neselhali.

Jdeme na přistání a nejráději bych se pokřižoval. Vezeme nejen součásti teleportu, ale i celou budovu, ve které bude pracovat. Proto je náš modul poměrně velký a těžký. Je sestrojen jenom na přistání, zpět na Zemi se dostaneme teleportem.

Musíme přistát bez nehody, v tom necht' nám pomáhají všechny počítače. My lidé tady moc nezmůžeme. Formálně řídí sestup Igor, který absolvoval jakýsi třídní kurs mačkání tlačítek. Ve skutečnosti záleží na čidlech, která dodávají naměřené hodnoty jako vstupy do programů. Podle nich se provádějí korekce dráhy. Je třeba navést modul v přesném úhlu do atmosféry tak, aby neshořel, nebo aby se naopak neodrazil pryč.

Imogen má strach, to na ní vidím. Má důvod, přistávání na padácích je téměř opuštěná technologie, zvrtnout se může cokoli. Ale je to příjemný pocit, když Imogen najednou zkrotne a sedí tiše v křesle.

Za poslední dva měsíce jsem se s ní nařešil dost stížností, tu na klimatizaci, tu na bubliny ve višňové šťávě, vždycky si něco vymyslela. Když se dost pobavila se mnou, točila se kolem Igora. Ovíví se kolem něj jak had a mluví medovým hlasem. Přeju si, aby mi to vůbec nevadilo.

První brzdění patrně proběhlo v pořádku. Plameny z tepelného štítu zmizely a s nimi i ionizované plyny bránící rádiovému spojení. Vše se zdá být v normálu.

„Rychlost s povrchem planety srovnána,“ potvrzuje z orbity Uwe, co hlásí i naše přístroje. „Teď padáte volným pádem.“

Zvláštní, na oběžné dráze vám přijde stav beztlíže úplně přirozený. Když ho zažíváte v padající škatuli, a vy moc dobře víte, že „padá“, je to jak na horské dráze. Konečně trhnutí, otevřely se padáky. Teď jen doufat, že všechny čtyři a že se vzájemně nezamotaly. Jeden selhat může, dva už ne.

K povrchu se blížíme ve shodě s plánem. Vysunují se podpěry, na kterých modul dosedne. Sto metrů, padesát, dvacet pět. Zážeh přistávacích raket, poslední přetížení, poslední zbytky paliva. Teď už jen, aby podpěry dostatečně pružně zareagovaly na nerovnosti povrchu.

Jakmile modul dosedne, už s ním nikdo nepohne.

(Igor)

Na pilotním školení jsem si umiňoval, že se musím dostat do posádky průzkumného modulu. Je to takový sport'ák mezi raketami. Malý, elegantní. Ne jako tenhle náklad'ák, ve kterém jsme teď přistáli. Je pravda, že tady je větší pohodlí, každý má svou kajutu, vzadu je sklad s dílnou, kuchyň, když chcete ven, je tu přechodová komora, není třeba, aby se všichni ostatní oblékli do skafandru. Ale jak říkám, sport'ák je sport'ák.

Parta je taky fajn. Přál jsem si letět právě s Imogen a Eliasem. S Blahošem není řeč, a když začnou debatovat Alan s Lydií, tak tomu rozumím asi jako absurdnímu divadlu.

Elias je jinačí. Je s ním sranda a jako velitel dává jasné příkazy. Přistání šlo jako na drátkách. Trochu problém byl jen se vztyčením majáku. Když bylo vše hotovo, ukázalo se, že není kontakt s celoobzorovou kamerou. To se stává, většinou se taková věc prostě vymění, jenomže, šplhejte ve skafandru po sedm metrů dlouhé tyči. Takže složit, sklopit, vyměnit a celé znova.

Čas v takových chvílích letí, podle propočtů by měla co nevidět dorazit průzkumná skupina. Nic jí celkem nehrozí, ale budu klidnější, až tu budou. Taky budu potřebovat nějakou tu ruku při instalaci portálu. Střídáme se u obrazovky a čekáme je. Uwe je pod obzorem, je to jen na nás. Byla to Imogen, kdo je jako první uviděl. Bylo to trochu zmatené. K majáku se blíží jen jeden skafandr.

==*==

Tsunami

(Alan)

Jak rychle nám utíká čas, který jsme měli věnovat zkoumání. Vybrali jsme nejdůležitější věci, které musíme vzít s sebou, protože sem ke kluzáku už se nebudeme vracet. Bereme si černou skříňku, pár měřicích přístrojů a vzorků a samozřejmě navigaci. Navigace se tu opírá pouze o naši raketu na orbitě, takže pracuje dost pomalu. Trvá nejméně půl hodiny, než se orbitální stanice posune na své dráze o tolik, že se může vypočítat naše poloha s přijatelnou přesností. A když je stanice pod obzorem, tak si na navigaci leda tak pustíme Tetris.

Přeplavili jsme se s člunem k ledovému poli, které je poměrně souvislé, ale přesto jsou mezi krami tu a tam kanály. Člun budeme muset vláčet s sebou pro případ, že bychom narazili na širší mezeru.

Chůze po ledu je dost obtížná, protože je nutné přelézat valy ker až dva metry vysoké. Dost času se taky ztratí hledáním nejlepších průchodů mezi nakupenými krami a obcházením puklin.

Zanedlouho jsme zjistili, že bude nejlepší poslat Lydii napřed, ať prohledává cestu a vyšlapává stopu. Já a Blahoš jsme „zadní voj“ a neseme náklad. Blahoš má poškozený skafandr a občas musí zastavovat a spravovat adhezní páskou.

Je to celkem nervující. Atmosférický tlak je tu o trochu menší, než jaký udržujeme ve skafandrech, a díky tomu se mu nehrnou do skafandru zdejší nedýchatelné plyny, případně mikroorganismy, jsou-li tu jaké. Na druhou stranu, s každým dalším rozlepením pásky ztrácí Blahoš kyslík. Zatím mi neřekl, kolik adhezní pásky mu zbývá, ale vypadá znepokojeně.

Obloha je zatažená, viditelnost nízká. Začal fíčet vítr. Nálada pod psa. „Postupuje k vám bouře,“ hlásí Uwe z orbity. Ten si hezky sedí v teple. Ani v hlavním přistávacím modulu se

nemají špatně. Přistáli bez nehody na pobřeží a čekají na nás. Elias s námi mluvil komunikátorem.

Konečně dobrá zpráva. Lydie už vidí hlavní modul. Rozsvítili maják, abychom je lépe našli. Je to potřeba, vzduchem víří sněhové vločky. „Lydie, pojd' k nám,“ říká Elias. Už se nemůže dočkat, až nás bude mít na palubě. „Alane, vy už musíte být taky blízko?“

„My postupujeme pomaleji,“ hlásím. „Blahoš má poruchu skafandru.“

„Je to vážné?“ ptá se Elias.

„Za chvíli už nebudu moct dál,“ vrčí Blahoš.

„Abychom vám šli naproti,“ nadhazuje Elias.

Blahoš přemáhá rozčilení, snaží se mluvit klidně. „Já nechci vidět budoucnost černě, ale ta zatracená lepicí páska už mi dochází. Ano, snad bude nejlepší, když mi půjdete naproti. Přineste adhezni pásku a kyslíkovou bombu. Alane, ty jdi, už to není daleko.“

Nerad bych tady Blahoše nechával. Vlastně nemůžu udělat, co mi navrhuje.

„Zamítá se,“ řeší situaci Elias z pozice velitele výpravy. „Skupina se nebude dále dělit.“

Blahoš neříká nic a vydává se na další cestu. Přelézáme jednu ledovou horu za druhou. Za chvíli opět spravuje skafandr posledním zbytkem pásky. „Tak, já jsem u konce,“ říká. „Teď se musí snažit velitel.“

Oznamujeme situaci na hlavní modul. Lydie už je blízko modulu. Elias a Igor vyrážejí k nám. Metelice žene proudy sněhových vloček. Nacházíme si místo relativně skryté před větrem a čekáme.

Přemýšlím, jak nás najdou. V takové vánici nemůžou udržet směr, který jim udává navigace. Musí se držet stopy, kterou šla Lydie. Kdyby ztratili stopu, bude to zlé. Nevím, jak

dlouho skafandr vydrží regulovat teplotu, a Blahoše se nechci ptát.

Zoufale se snažím vybavovat si vzorce uhlovodíků, když mi Blahoš dává znamení, že chce se mnou mluvit přes kabel. Pomáhám mu připojit kabel k mému skafandru a vypínám společnou bezdrátovou komunikaci.

„Alane, nemá žádnou cenu, abys tady byl se mnou,“ říká Blahoš. „Až prochladneme, je konec. Musíš jít k hlavnímu modulu.“

Zdá se mi, že už nejsem schopen se ani pohnout. „Nech mě,“ odbývám ho, „nikam nejdu.“

„Já se na tebe nemůžu dívat.“

„Tak se na mě nedívej.“

„Možná, že to svoje děvče už ani neuvidíš,“ uvažuje Blahoš.

On už snad mluví z cesty. Nebo si všiml, že jsem zamilovaný do Imogen? Měl bych mu nějak opatrně odpovědět. „Jaké moje děvče?“

„No, Lydie. Ještě že došla v pořádku na hlavní modul. To by mě strašně mrzelo, kdyby se jí něco stalo.“

Ani mě nenapadlo starat se o Lydii. Ta už je v bezpečí a od té chvíle mě nezajímá. Mám na ni vztek, že už je v teple... a mám na ni vztek, protože mě dnes nechala topit se ve vodě a běžela pryč pro Blahoše. Vlastně to není její vina, zazmatkovala... a měl bys jí odpustit, ty hlupáku, když už jsou tvoje dny sečteny, říkám si.

Nemám náladu na další soukromou konverzaci s Blahošem, odpojuji kabel a zapínám bezdrátovou komunikaci. Elias s Igorem se hádají, protože ztratili stopu.

==*=

(Elias)

Hledí mám neustále plné sněhu, není vidět na krok. Nedaleko od břehu jsme narazili na dlouhou trhlinu, souběžnou

s břehem, kde jsem se probořil po pás do vody. Igor mě vytáhl ven.

Proti nám šla Lydie, počkali jsme, až puklinu přejde, abychom jí případně pomohli. Oddechl jsem si, když mi zanedlouho hlásila, že už je v hlavním modulu.

Eliasi, máš za nás odpovědnost, řekla mi Imogen. Měl jsem chuť ji přetrhnout. Když Blahoš s Alanem hlásili, že nemůžou postupovat, začali jsme se s Igorem sbírat, že jim půjdeme na pomoc. Ale Imogen spustila výčitky, že ji necháváme samotnou. „Co když se něco stane? Igor by tady měl zůstat.“ Nedovedl jsem si představit, co by se jí mohlo uvnitř modulu stát. Návod ke klimatizaci má v počítači a víc nepotřebuje.

„A co když se nevrátíte,“ odvážila se říct. „My s Lydií tady nemůžeme zůstat samotné. Igor by neměl nikam chodit.“

„Jednou jsem řekl, že Igor jde se mnou,“ povídám.

To ji rozpálilo. Začala naléhat na Igora, ať s ní zůstane, a když ten jenom vrčel, naštvála se a řekla mi: „Eliasi, máš za nás odpovědnost. Jestli se mně a Lydii něco stane, bude to tvoje vina.“

Zatímal jsem zuby. Šel bych do té vánice sám a klidně bych tam zůstal, ale musel jsem pomoci Blahošovi a Alanovi a bylo pravděpodobné, že sám to nezvládnou.

„Igore, nikam nechod,“ snažila se ho zadržet.

Igor zařval: „Nech mě, ty náno hloupá! Copak nevidíš, jak jsou ty vědátoři neschopný! Sed' tady a čekej!“

Odešli jsme mlčky. Imogen překvapením sedla do křesla a mlčela.

Teď jdeme vánicí, sotva vidíme stopu, přelézáme z jedné kry na druhou. Igor bručí něco o vědátořech a zkumavkářích a mně se v duchu neustále opakuje Imogenin hlas: Eliasi, máš za nás odpovědnost. Nejhorší je, že má pravdu.

(Alan)

Když Elias s Igorem ztratili stopu, rozhodli jsme se vypálit světlici. Její světlo zahořelo nad námi růžovou barvou a praskla rána.

„Vy si z nás děláte srandu!“ zařval Elias. Byli pár metrů od nás, za krou, která nás kryla před větrem.

Aspoň že tak. Za chvilku byli u nás, vyměnili Blahošovi bombu s kyslíkem a dali jsme se na nekonečnou zpáteční cestu.

Myslel jsem, že každou příští minutu padnu. Pak se mi šlo o něco líp. Poblíž břehu byla dlouhá trhlina, pokrytá tenkým ledem. Igor se přes ni pustil a přešel, i když led mu praskal pod nohama. „Kluci, tohle nevypadá dobře,“ mínil Blahoš.

„Myslíš, že je to moc nebezpečné?“ ptal se Elias. „Zatím jsme tady vždycky nějak přešli, ale mohli bychom přinést z modulu žebřík.“

Blahoš chvíli uvažoval. Bylo zřejmé, že nikomu se nechce trávit další čas venku a provádět akci „žebřík“. „Risknem to,“ řekl a vyrazil přes trhlinu. Led strašně praskal a jednou se i prolomil, ale Blahoš se dostal na druhou stranu.

My s Eliasem jsme riskovali jenom další vykoupání, takže už jsme dlouho neváhali. Na druhé straně trhliny jsme si oddychli. Nebezpečí bylo za námi. „Copak nám ty ženské uvařily?“ uvažoval Igor.

Strašně už jsem si přál být v hlavním modulu a ten krátký zbývající úsek mi připadal, jako by se pořád prodlužoval. A na konci byl nejhorší úkol, vylézt schůdky ke dveřím. Ruce jsem měl zmrzlé, že jsem nebyl schopen se držet zábradlí. Elias mě vystrkal nahoru.

Pár minut v přechodové komoře a mohli jsme dovnitř a sundat ty hrozné skafandry.

„Děvčata,“ zajásal Elias, „já jsem se na vás tak těšil!“ Políbil Lydii a Imogen.

„Já chci taky hubičku!“ zařval Igor. Políbil decentně Lydii a pak se k němu přivinula Imogen.

Bože, teď kdybych uměl říct něco vtipného, možná bych taky mohl políbit Imogen. Možná taky ne. Igor jí zabere dost času.

Lydie se na mě dívala. Moje děvče. Ten Blahoš má nápady. Jako kdybych letěl do vesmíru, abych balil astronautky.

„Jaké to bylo?“ zeptala se.

„Hlavně že už jsme tady,“ řekl jsem.

Lydie... asi bys o mě taky nestála. Dívek je hodně, ale láska se mi vyhýbá obloukem. A když ne, tak strašně bolí.

(Elias)

Další procházky po ledu jsem zakázal. Máme dost práce tady na pevnině. My tři vědci podnikáme výpravy za vzorky a mezitím se je snažíme aspoň předběžně prozkoumat v laboratoři. Imogen nás obchází s kamerou a pořizuje záběry pro budoucí film. Vytýká mi, když dělám do kamery žertovné obličejce. Velitel se musí tvářit důležitě, aby i diváci měli dojem, že výprava je důležitá.

Blahoš a Igor pracují na stavbě teleportačního portálu. Vybrat místo pro portál jsem měl já coby geolog. Vypadá to jako náročný úkol, ale jde o několik jednoduchých zásad. Se seismickou stabilitou si hlavu lámat nemusíme. Sopky jsme neobjevili. Co se kontinentálního driftu týče, jestli tu vůbec nějaký je, tak jediný světadíl hned tak do jiného nevrazí. Takže nejdůležitější pravidlo: nestavět na písku, najít si pořádnou skálu.

A pak je tu ještě moře. Rozum říká, že musíme co nejhluběji do vnitrozemí, nejlépe překročit hory. Na povrchu planety, tvořeném z devadesáti procent oceánem, se dají očekávat bouře nesrovnatelně silnější než na Zemi. Jenomže, jiný rozum bude rvát, že veškerá doprava tu bude po vodě a kdo se má tahat s nákladem do vnitrozemí. Nakonec z celé geologické disputace zbude jen sofistikovaná poučka: „dejte to na první vyvýšeninu, dveřmi od moře, ať nám tam nenacáká.“

Igor s Blahošem zapustili na vybraném místě piloty, aby budova teleportu byla pevně ukotvena. Stavba pokračuje poměrně rychle. Kdo může, jde jim pomáhat.

Vyndávám zrovna s Igorem komponenty ze skladového prostoru hlavního modulu. Je to nepříjemná práce, protože sklad má nízký strop a nesmíte se omylem narovnat, abyste se nebouchli do helmy. Snažím se vytáhnout jakýsi dlouhý díl z pod ostatních, zatímco Igor se zasekl venku.

„Eliasi, nemůže nám příliv zaplavit raketu?“

„Igore,“ povídám tomu trumpetovi téměř otcovsky, „příliv a odliv způsobuje měsíc. Raginis nemá měsíc. Kde není měsíc, není příliv a ani odliv. Tedy: na Raginisu není příliv a ani odliv.“

Záměrně jsem zamlčel vliv centrální hvězdy, naši zeměpisnou polohu a tvar pobřeží. Zbytečně bych rozptýlil Igorovu pozornost fakty, které jsou zde podružné. Příliv tu samozřejmě bude, ale dá se ukázat, že zanedbatelný. Měření má na starosti Uwe, z globálu naměří vše přesněji.

„Tak proč už jsou zatopené kameny, které ještě před chvílí stály na suchu?“

Ted' jsem se teda praštil do helmy. Tomu říkám profesionální výprask. Já měl být ten první, kdo si toho všimne. Ted' jsem mohl důležitě poskakovat po kamenech a měřit, až by se ze mne kouřilo.

==*=

„To sem žene vítr,“ vymyslím z oleje přijatelnou teorii. „Asi se sem žene bouře,“ dodávám, abych se ztrapnil docela.

„Bouře nehrozí, na desítky kilometrů není známka po ničem. To už bych hlásil.“ Čert aby vzal tuhle globální komunikaci. To si něco říkáte soukromě s Igorem a nejen, že vás slyší všichni, co šlapou po tomhle kusu žuly, ale už vám skáčou do řeči i z orbitální stanice.

„Vypadá to,“ pokračoval Uwe, „jako by se zvedala voda na celé severní polokouli. Nemohu provést přesná měření, sám mám teď problémy s vlastní lokalizací. Jsem vychýlený z kurzu.“

„Hodně? Možná je to jen nějaká gravitační anomálie. Podpovrchové ložisko kovové rudy,“ snažil jsem se zachránit svou pověst geologa.

„To bych zaznamenal už při předchozích obletech. Výchylka zatím není velká, budu sledovat, jak ji počítač sleduje. Vy se starejte o ten příliv, co tam nemáte,“ neodpustil si malou jedovatost na závěr.

Konečně jsem se vysoukal ze skladu. Opravdu, voda výrazně stoupla. Led se trhal a skřípal.

„Stav ohrožení,“ vzpomněl jsem si konečně na svou funkci velitele. „Všichni návrat do modulu.“

Bylo důležité udržet se pohromadě. Ať za tou vzednutou hladinou stojí cokoli, hlavně teď nikoho neztratit. Zjišťovat, co se děje a jak moc je to nebezpečné, můžeme potom. Imogen je už vevnitř, Lydie sbírala vzorky na pobřeží nedaleko. Také si všimla stoupající vody a už přichází. Z pahorku s portálem sbíhá Blahoš s Alanem.

Zatřese se zem, Blahoš ztrácí rovnováhu a padá. Alan zvládá otřes lépe, ale Blahoš se mu připlétá pod nohy a už se oba kutálí.

„Jste v pořádku? Okamžitě zkontrolujte skafandry!“

„Tak to je ta seismická stabilita?“ sarkasticky se zajímá Blahoš.

„Lydie zpátky! Okamžitý přesun do modulu. Igore, podej mi ty díly,“ dodávám, když vidím, že jsou oba kluci v pořádku. Ve spěchu naházíme pár vyndaných komponentů zpátky do skladu. Nemůžeme si dovolit o ně přijít.

Další otřes se mnou smýkl stranou. Další a další. Ani nevím, jak jsme se všichni dostali do modulu.

„Veliteli, žádám o povolení aktivovat hlavní motory, korekčními motory se nemohu udržet na orbitě.“

„Povolení uděleno. Co se děje? My tu máme docela regulerní zemětřesení!“

„Nebudeš tomu věřit, já ho cítím až sem. Ale hlavně se vychyluji z kurzu. Když to nechám být, vstoupím do atmosféry.“

Popřál jsem Uwemu hodně štěstí, což bylo maximum, co jsem pro něj mohl udělat. Sami jsme se mohli nanejvýš modlit, aby vlny nespláchly modul do oceánu. Ještě by nevadilo, kdyby se zaplavily vzpěry. Kdyby byl modul pod vodou celý, vlnobítí by ho mohlo odnést. Snad voda tolik nestoupne?

„Měli bychom měřit, jak voda stoupá,“ napadlo Alana.

„Jak to budeme měřit?“ ptám se. „Mám vystrčit tyč z okna?“

„Budeme fotit, jak voda zaplavuje břeh.“ navrhuje Lydie. „Foťák zaznamená i čas.“

To je nápad. Výšku hladiny zjistíme dodatečně potom, až voda opadne. Jestli opadne.

Lydie si vzala foťák a pořizovala snímky. Vodní hladina začala naštěstí klesat, ještě než dostoupila k modulu. Pomalu se vracela zpět.

„Já už zemětřesení zažil,“ chlubil se Igor. „Ale to vypadalo jinak. To se opravdu třásla zem. Tady to se mnou spíš mávalo. Jako by se zem nakláněla.“

„Já jsem taky v pořádku. Děkuju za optání,“ připomněl se Uwe. „Opět na stabilní dráze. Snad.“

==*==

Návrat

(Uwe)

Bylo mi jasné, že pokud lze příhodu s vychýlením stanice a s přílivem vysvětlit, nebude na to stačit výpočetní kapacita modulu. Snad mám šanci já a orbitální počítač. Pro začátek budu předpokládat, že obě události spolu souvisí, že to nebyla jen shoda náhod. A zemětřesení? Nejspíš taky, ale nemám ho jak uchopit. Data o přílivu si stáhnu z modulu a částečně vyškrábu z toho, co se podařilo naměřit z oběžné dráhy. O korigování dráhy orbitální stanice je protokol úplný. Ale jak vyčíslit, že se Blahoš natáh jak široký tak dlouhý, to nevím.

„Eliasi, jsi si jistý tou geologickou stabilitou,“ ozval jsem se ze svých výšin. „Třeba to byla tsunami.“

„Jistý si tím nemůže být nikdo. Tsunami ale vypadá jinak. Tohle nejvíc ze všeho připomínalo příliv, ale hodně rychlý.“

„Myslíš, že by zemětřesení mohlo být důsledkem toho, že se najednou přihrnulo tolik vody?“

„O tom jsem nikdy neslyšel. Vyloučit to ale nemohu.“ Elias se na chvílku odmlčel. „Ani nevím, jestli to bylo opravdu zemětřesení. Igor to popsal docela přesně. Spíš jako by se nakláněla zem. Někdy jsem musel nakročit, abych nepřepadl na obličej.“

„Já mám tady zase telemetrická měření z orbity. Nebylo to moc přesné měření, protože jsem tu měl sám problémy s určením vlastní polohy, ale podařilo se mi zkreslení kompenzovat podle údajů o korekcích stanice.“

„A co, je tam něco zajímavého,“ vložil se do diskuse Alan.

„Zajímavé je to, že přílivová vlna šla z jihu na sever. Ne jako na Zemi, kde je rovnoběžná se směrem rotace. Podívejte,“ přehrávám zrychlený záznam.

„Jako by to udělal měsíc, kdyby obíhal na polární dráze,“ mínil Elias.

„Ano, ale jen jednu půlvlnu a pak najednou zmizel. A taky strašně rychle, celé to netrvalo déle než hodinu.“

„Tak by byl na hodně protáhlé dráze. To by také vysvětlovalo to vychýlení orbitální stanice z dráhy.“

„Tak výborně,“ shrnul jsem. „Máme tu měsíc, který to všechno dělá, akorát, že tu nikde není. Beru to jako pracovní pomůcku, která nemá se skutečností nic společného. Zkusím nakrmit počítač a podle naměřených výchylek zjistit, kde by takové těleso muselo být.“

Brzy jsem klesl pod obzor, takže mne nikdo nerušil. Výpočet netrval dlouho, výsledek nebyl povzbudivý. Údajů bylo málo, byly nepřesné, nejistota velká. Přesto bylo jedno jisté, perigeum by se nacházelo pod povrchem planety.

Namíchal jsem si biokoktejl od Milky Way, který jsme překřtili na Pangalaktický megacloumák. Sedl jsem si do křesla a zahloubal se. Měsíc, který není vidět. Ano, kdyby byl taky z temné hmoty, jako to záhadné těleso, které nás urychlilo při příletu.

Měsíc z temné hmoty by totiž mohl klidně procházet planetou skrz. V perigeu projít skrz planetu, pak vyjít ven a ve volném prostoru pocuchat naši raketu. Na Raginisu necítili zemětřesení, ale slapové síly. Měsíc zvedl příliv, stejně jako na Zemi. Až potud všechno souhlasí. Teď ještě, jestli bude souhlasit Elias.

„Eliasi, už mám vysvětlení.“ volám dolů, hned jak se obnovilo spojení. Snad ještě nešli spát. „Skutečně tu obíhá planetu hmotné těleso. Shoda reality se simulací je až příliš nápadná. Jenomže to těleso by muselo při každém průletu perigeem procházet skrz planetu...“, nedořekl jsem.

„Tím chceš říct, že prolétává skrz planetu nějakou dírou?“ ozval se nevěřicně Elias.

„Tím chci říct, že je to měsíc z temné hmoty. Projde skrz naši hmotu, jako by se nic nestalo. Cítíme jen gravitaci.“

„Uwe si zas přihřívá svou polívčičku s temnou hmotou,“ zasmál se Alan.

„Vysvětlila by se tím třeba polární dráha. Jestli Raginis někdy v minulosti něco zachytil, tak by nebylo divu, že neobíhá v rovině rovníku.“

„K tomu ale nepotřebuješ temnou hmotu. Kdeco, co se zachytí, obíhá tak, jak to přilítlo.“

„Dobře, to je jen detail, ale ta dráha, neviditelnost, průvodní jevy, vše svědčí...“

„O tom, že nevíme nic...“

„Alane, počkej,“ zarazil ho Elias. „Nemusíme hned přijímat tu temnou hmotu, ale jestli tu skutečně něco obíhá, tak se o tom přesvědčíme při dalším průletu. Jak dlouhá je oběžná doba?“

Musel jsem s pravdou ven.

„Bohužel nevím, je tu velká nejistota. Naměřených údajů je málo a nejsou zcela spolehlivé, vše bylo ve zmatku. Rozumný odhad je mezi pěti až deseti dny.“

„Dobrá tedy, pokud dokončíme instalaci teleportu dřív, odložíme start na dvanáctý den, pokud k přiblížení nedojde. Nebo na dobu po průletu měsíce perigeem. A provedeme přesnější pozorování.“

„Také nevíme, co se děje při teleportu, když je v blízkosti temná hmota,“ nezapomněl jsem varovat.

„Jistě.“

Myslím, že jsem v odpovědi slyšel ironický tón.

(Elias)

Po pár dnech mi došlo, že lepší vysvětlení než temnou hmotu nevymyslíme. Našel jsem si v databázi, že hypotézu o existenci temné hmoty vyslovil jako první Fritz Zwicky roku 1933. Ve vesmíru by mělo být kolem 23% temné hmoty. Největší část vesmíru, dokonce 73% , by měla tvořit temná energie, což je teoretická konstrukce, která má vysvětlit zrychlené rozpínání vesmíru. Tu jsme našťěstí nepotkali.

Šel jsem do kuchyňky a myslel jsem, že už tam nikdo nebude. U stolku seděli Alan s Lydií a něco si vyprávěli.

Málem bych se jim omluvil, že ruším. Dal jsem si do vody tabletku vitamínu a zatímco šuměla, poslouchal jsem, že Lydie povídá o sinicích. Před mnoha miliony lety, před začátkem prvohor, byly sinice na Zemi dominantními organismy. Přispěly ke značnému okysličení atmosféry, takže mohly vzniknout organismy dýchající kyslík.

„Sinice, to je ta zelená barva na ledu, jak jsi našla?“ zeptal jsem se. Trochu mě mrzelo, že mě dřív nenapadlo ptát se Lydie podrobněji na její objevy. Mám až moc starostí a kdo za mnou sám s něčím nepřijde, s tím se vlastně nebavím.

„Ano, to byl jeden druh.“ usmívá se nesměle Lydie. „Našla jsem tu několik druhů. Jednak ve vodě, jednak na kamenech. Jejich stavba je podobná jako u pozemských sinic, ale jsou tam drobné rozdíly.“

„Takže popíšeš nové druhy? To abychom ti gratulovali. Já jsem tady nové nerosty neobjevil a Alan nové sloučeniny taky ne. Jak je pojmenuješ?“

Lydie krčí rameny, že definitivní pojmenování ještě nemá.

„Tak to musíte něco vymyslet,“ dělám vtipného. „Alane, zamysli se.“

Alan se na mě mračí a má úplnou pravdu. Jsem tady navíc.

„Mlč a vypadni, řekl jsem si. Nemůžeš jim nijak pomoci. To poslední, co by potřebovali, je nějaká tvoje hloupá poznámka.“

(Igor)

Vlastně je to práce jako každá jiná. Na Titanu, v Lovosicích, nebo tady na Raginisu. Práce, volno, spánek, práce volno spánek. Pořád tak dokola. Akorát tady je toho volna málo, je třeba makat furt pryč. Nevadí mi to, vrchní účetní mi to dovedl vysvětlit tak, abych tomu rozuměl. Taky hrubá stavba rostla jak z vody. Už stojí na pilotech skoro celá. Starý polárnický trik, aby

domky nezavál vítr, postaví se na nožičky a fujavice se už postará, aby se nedělaly sněhové duny.

Vybavení dovnitř nosí všichni. Dokonce i Imogen zvedla tu svou pěknou pozadí a nosí krabice. Ušetří nám to hodně času, věnujeme se jen instalaci zařízení. Prakticky je vše na místě. Spustit bych to mohl i sám, není to jiné než cokoli, co od Milky Way instalujeme. Bedničky možná dělají něco jiného, ale to je už věc logistika, aby nám napsal, co, kam a kdy zasadit, co jak spustit. Nic se nedá dělat jinak, přístroje už si samy očichají své vstupy, a když jim něco chybí, tak si řeknou.

Přesto to nebudu já, kdo to zapne, ale Elias. Je to velitel a určitě už má vymyšleno, co slavnostního ho napadne, až bude Imogen natáčet ten slavnostní okamžik.

=*=

(Imogen)

Nevím, co jsem si od té výpravy slibovala a jestli mi to za tu nudu stojí. Včera jsem se šla podívat na Igora, abych aspoň nějak zabila čas. Všichni něco nosili, tak jsem také popadla bedničku a šla. A zase jsem šla zpátky, ve skafandru ja každé jak sněhulák a ani s ním nebyla řeč.

Dnes prý bude slavnostní inicializace, to už bude v budově portálu dýchatelná atmosféra a příjemná teplota. Já jako novinářka mám na starosti dokumentaci. Kvůli tomu se sem vlastně tluču. Nevím, co budu dokumentovat. Elias prostě zapne tlačítko a všechno už poběží samo. Už stojí u řídicího panelu a čte projev, připravený mediálním expertem Milky Way.

„...most přes čtvrtý rozměr. Vesmír ode dneška již nikdy nebude tak velký. Úspěch...“ Za zády Eliasovi problikávají hlášky diagnostiky, který modul byl verifikován a který se verifikuje nyní. Konečně systém naběhl, protokol završilo okénko s hláškou.

Asi bych usnula nudou, kdyby hláška neměla výstražný červený rám. Elias se zakoktal v projevu a začel se.

„Generálský efekt,“ zazubil se. „Licence Windows vypršela,“ pokračoval nevěřicně, „před 14 rok. Systém bude nadále pracovat v trial režimu. Za 30 dny budou některé funkce omezeny. Pro prodloužení licence vložte dvacetimístný kód.“

Rozhlédla jsem se po ostatních. Po tvářích se jim rozlévá úsměv, každý s tím má své zkušenosti.

„To je gól,“ ozval se z reproduktoru Uwe. „Jako když jsme se vynořili z meziprostoru. Časová vlna posunula všechny atomové hodiny. Tak to odklepni a nastav dnešní datum.“

Elias chvíli váhal a pak vyvolal příslušný formulář. Nebyl si zcela jist svým počínáním, nic jiného se ale dělat nedalo. Po chvílce naskočila hláška „OK datum a čas byly nastaveny.“ A ještě o chvílku později jiná hláška „Detekován pokus o pirátskou manipulaci s časem. Trial režim bude ukončen za 60 min. Vložte licenční kód.“

Do toho se začala naklánět podlaha.

=*=

(Elias)

Pirátská manipulace s časem... Po troše bezvýsledného klikání bylo zřejmé, že jsme s naší latinou u konce. Bušit do displeje nemělo smysl. Za 55 minut přestane počítač pracovat kvůli stupidní licenci a my zůstaneme v kamenné ledové pustině. Raketou se vrátit nemůžeme, zásoby stačí sotva na návrat samotného Uweho.

Náš plán počítal jedině s návratem teleportací a všechno bylo zabezpečeno na dvě stě procent. Jenže až v praxi se ukáže, co při plánování nikoho nenapadne. A tak přichází chvíle, kdy je třeba si říct: prohráli jsme, okolnosti byly silnější.

„Musíme se teleportovat hned teď,“ řekl jsem. „Dokud počítač běží.“

„Ale země se naklání,“ vzlykla Imogen, „temný měsíc je tady.“

„Musím provádět korekce dráhy,“ hlásil Uwe. „Temný měsíc se blíží perigeu. Nicméně pro vás nevidím jinou možnost, než se ihned teleportovat.“

Na displeji je 51 minut. „Snad bychom si mohli ještě dojít pro vzorky,“ míní Alan.

„Dobře,“ souhlasím, „každý si ještě může cokoli přinést, ale buďte do 15 minut zpátky.“

Klopýtáme po kamenech k hlavnímu modulu. Igor s Blahošem zůstali u teleportu, že už nic nepotřebují. Schůdky a dveře u hlavního modulu, přechodová komora, nekonečné přečerpávání vzduchu. Jsme tu naposled. Chodby hlavního modulu, kvapné otevírání dveří.

Naházím nejdůležitější vzorky do bedny a rychle zpět na chodbu. Kde jsou ostatní? Alan nese krabici a notebook, vida, zapomněl bych. Vracím se pro notebook, teď už snad mám všechno? Lydie, kam vlečeš takovou škatuli? Imogen s jakousi kabelkou.

Hlavně nezapomenout černou skříňku. V přechodové komoře mě napadá, jestli vzala Imogen s sebou filmové záznamy. Teď už je to nakonec jedno. Pospícháme k teleportu, rveme se s přitažlivostí temného měsíce. S tím svým vzácným notebookem jsem švihnul o kámen. Elektronika musí něco vydržet.

Jsme u teleportu, na displeji 36 minut. Sotva vydechnu. „Můžeme začít.“

„Už jsem spustil inicializaci,“ hlásí Blahoš. Počítač přechroupává data.

„Uwe, slyšíš? Měj se tady dobře a v pořádku se vrať! A ať ti nedojde zásoba rumu!“ volám do komunikátoru.

„Pozdravujte na Zemi,“ odpovídá Uwe, „hodně štěstí!“ Budeme ho potřebovat. Máme 29 minut.

Imogen nastupuje do kabiny a vede s sebou Igora. Třetí místo je zatím prázdné. Blahoš ukazuje Lydii, že má nastoupit. Ta neznatelně zavrtí hlavou.

Všichni jsme strnulí, jako ochromení. Jako bychom chtěli všemi smysly ucítit temnou hmotu. Nemám sílu nějak řídit, kdo se bude teleportovat dřív a kdo později. Stejně nevíme, co se stane. Příliš nepatrné jsou naše síly, než abychom mohli něco změnit.

Blahoš přistoupil do kabiny, zavírá ji, běží teleportace.

Já, Alan a Lydie jsme zbyli venku. Čekáme, ani se nepohneme. Displej odpočítává čas. Záludné varování v rohu červeně bliká. Za dvacet minut licence vyprší.

Za osmnáct minut licence vyprší. Nastupujeme do prázdné kabiny.

=*=

Lydie se tiskne ke stěně komory a v duchu se jí vybaví obraz vojáka neustále pálicího ze strojní pušky. Jeho tvář je zčernalá kouřem.

Chtěla by padnout Alanovi kolem krku. Alan stojí vedle ní, zadívá se na ni a začíná se rozplývat. Teleportace začíná.

=*=

Alan se dívá na Lydii a říká si: vzít tě za ruku, drahá, vzal bych tě za ruku a... budu myslet na Imogen. A to je ten důvod, který mě zdržuje... Teleportace začíná.

=*=

(Lydie)

Ležela jsem na zemi, nade mnou se skláněla neznámá postava ve skafandru s červeným křížem. Vedle mě stál Elias a neustále se s někým dohadoval, a vysvětloval, že je nás šest, že jsme přiletěli ve dvou skupinách po třech a že Alan tady není a přitom by tu měl být... Říkali, že se teleportace nepovedla, což vůbec není možné, nemůže se stát žádná chyba, ale Alan tady není... Kde je Alan?

Rozhlédla jsem se. Bílá místnost, prázdná, jen řídicí jednotka na stěně. Opodál jedna z našich krabic se vzorky. Alan tu nebyl.

Za prosklenou stěnou stáli lidé, dívali se na nás a mluvili s Eliasem o neúspěšné teleportaci, přenos se zkrátka nezdařil, jak ukazoval i protokol, protože více hmoty bylo na vstupu a méně na výstupu.

„Prosím, pojd'te do karantény,“ řekla mi dívka ve skafandru s červeným křížem.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Přiletěli jste z jiné planety.“ Víc mi nedovedla říct. Dovedla mě do šaten a pak do karantény. Pohybovala jsem se jako automat.

V karanténě jsem měla svůj vlastní pokoj. Dlouho jsem uvnitř nevydržela. Vyšla jsem na chodbu, abych někoho našla, kohokoli, s kým bych mohla mluvit.

Na konci chodby stála u okna Imogen a telefonovala. Vybízela jakéhosi přítele, aby ji přišel navštívit a přinesl jí nějakou dobrotu. U stolku s vestavěným počítačem seděl Igor a prohlížel internet.

„Igre, co se stalo?“ zeptala jsem se ho.

„Jsmetady,“ zahučel. „Ale ten krám funguje špatně. Mně se nic nestalo, Imogen taky ne, ale Blahoš nebyl při vědomí a museli ho křísit. Teď leží a nikdo k němu nesmí. Snad bude v pořádku.“

„A kde je Alan?“

„Toho jsem ještě neviděl a Eliase taky ne. Byli jste přece spolu.“ Podíval se na mě tázavě.

„Jenže mně se zdá, že Alan s námi nepřiletěl,“ vzlykala jsem. „Eliase jsem viděla, ale Alana ne.“

„Podívej.“ Igor nalistoval na počítači aktuální zprávy. Bylo tam napsáno, že z planety Raginis se dnes vrátilo pět astronautů. Při přenosu došlo k poruše, jejíž okolnosti se vyšetřují.

„Myslel jsem, že je to omyl,“ pokrčil rameny Igor. „Oficiálně nám ještě nikdo nic neřekl. Zatím.“

Sedla jsem si vedle něj do křesla a schoulila se do klubíčka.

„Bože na nebi,“ vzdychl Igor. „Já bych tu mašinu rozmlátil, kdyby to něco pomohlo.“

Chtěla jsem se rozplakat proudem, slzy však zatím nepřicházely. Asi jsem ještě nemohla uvěřit. Když jsem zavřela oči, viděla jsem Alana před sebou, jak se mnou mluví a usmívá se. Jak spolu jdeme z výpravy za vzorky. Zdálo se mi, že se můžu kdykoli vrátit do hlavního modulu na Raginisu a zapomenout události na Zemi jako zlý sen. Viděla jsem, jak klopýtáme k teleportu, ruce plné vzorků, a zápasíme s tíží temného měsíce. Na displeji zbývá 36 minut. Voják se zčernalou tváří neustále páli ze strojní pušky.

(Elias)

Odešel jsem z teleportu do karantény. Nikdo nic neví, obsluha teleportu se pokusí ještě všechno prověřit a prý „chybu odstranit“. Snad se ještě stane zázrak a teleportaci se podaří dokončit.

Potkal jsem Lydii. Podívala se na mě. Napadlo mě, že ona z nás ztratila nejvíc. Vypadala tak bezmocně, jako vystrašené kuře. Objal jsem ji, opřela se o mě. Cítil jsem, jak přerývaně dýchá. Chtělo se mi plakat.

„Už ho nikdy neuvidíme,“ vzdychla.

„Ale my teď ještě budeme žít,“ zašeptal jsem jí. „Ještě máme čas.“

Šla pak do svého pokoje. Zavřel jsem se taky u sebe, neměl jsem chuť se s nikým bavit. Odpoledne mě volali, že mám návštěvu. Přišla za mnou moje Lucinka. Těšila se, jak mě přivítá, a já jsem jí přinesl smutek.

Ani jsem se jí nemohl dotknout. Mluvili jsme v hovorně přes mikrofon a sluchátka, oddělení skleněnou přepážkou. Mluvili jsme dlouho a slíbili jsme si, že se co nejdřív vezmeme.

Druhý den vyšlo oficiální oznámení o tom, co už všichni tušili: teleportaci se nepodařilo ukončit. Astronaut Alan Jones zemřel.

Profesor Lidenbrock měl smuteční projev. Dívali jsme se s Igorem a Imogen na přímý přenos na internetu. Poslouchal jsem profesorův hlas, stařecky třesavý, zvyklý už oznamovat odchod jednoho přítele za druhým.

Pak jsem se na chvíli zastavil u okna a díval se ven na pár laviček a stromů na dvoře.

Najednou si ke mně stoupla Imogen. Usmála se. „Vzpomínáš, jak jsme byli u Alana na zahradě? Pamatuješ?“

Musel jsem se taky usmát. Ano, to byl okamžik štěstí. A ty, Imogen, jsi mohla mít těch šťastných okamžiků víc, kdybys jen chtěla.

„Chtěla jsem od něj tu zahradu koupit,“ řekla Imogen. „Možná ji ještě koupím. Ty stromy jsou krásné.“

Konec.

© 2015 Dana a Rudolf Mentzlovi, Milan Kovár, Praha

==*=